

14.1. 2008, Bratislava

Milí športoví priatelia KáDeVáci,

píšem Vám po dlhom čase ako predseda klubu a priateľ. Úvodom Vám touto cestou ďakujem za všetko, čo ste minulý rok pre seba na poli športového vyžitia sa a prežívania športu urobili. Tak isto si Vám dovoľujem vyjadriť vďaku za účinnú pomoc pri zabezpečení prevádzky našej lodenice. Vďaka patrí aj našim trénerom a rozhodcom, bez aktivity ktorých si činnosť klubu neviem predstaviť. Želám Vám na prahu Nového Roku 2008, nech Vás elán neopustí, naopak, nech šľastie sa s ešte väčšou chuťou rozhodnete venovať nášmu prekrásnemu športu, či už na Dunaji, blízkych alebo ďalekých riekach. Ja osobne pádlujem v našej Karloveskej zátokke od roku 1959 a ešte ani raz ma nenapadlo, že by som jazdil niekde inde. Áno, ísť splaviť, zjazdiť iné rieky, to som vždy rád šiel a aj pôjdem, ale denne jazdiť na to sú naša zátoka a Dunaj ako stvorené. Už 45 rokov pôsobím na našej plávajúcej modrej lodenici, ktorú sme si svojpomocne prebudovali z Dunaj plavby vyradeného nákladného riečného člna (č.7004), ktorý dostal oficiálny názov Belá. Teraz sa o existencii nášho šlepu veľa hovorí a píše preto si dovoľm Vás aj trocha zdržať mojim pohľadom na problém.

Uvedomujem si náš šlep už je naozaj starý. Veď bol postavený pred 102 rokmi v Regensburgu (N°=287). Tiež si uvedomujem, že nezodpovedá estetickým, technickým a hygienickým podmienkam. Toto sme si už vlastne uvedomovali dávno, ešte pred „nežnou revolúciou“. Preto sme ešte v 80-tych rokoch boli pripravení na výstavbu lodeníc „na štrkoch“ v rámci akcií „Z“. Mali sme tam byť posledné 4 univerzitné lodenice, z ktorých jedna mala patriť nám „matfyzákom“. Celé 3 roky sa upravoval terén a navádzali tam tatrovky štrk až do výšky 1000-ročnej vody. Celý priestor od ŠD Družba až po bývalú lodenicu BAZ-ky patril UK. Už boli hotové aj projekty, inžinierske siete. Model lodeníc máme stále v podpalubí šlepu v miestnosti č. 7. Čakalo sa len kým štrky dobre „sahnú“. Prišiel však rok 1989 a s ním aj koniec akciám „Z“ a začiatok „Zelená“ špekuláciám. A tak sa nakoniec všetko „zahmlilo“, že nakoniec miesto jedného komplexu štyroch univerzitných lodeníc s ihriskami sa postavilo akési „čudo“ so štyrmi hangármi. Tieto hangáre ani nepostavili na štrkoc, ale zahĺbili ich do behu na úrovni chodníka, takže pri každej povodni sú plné vody. Nakoniec ani toto „čudo“ ako lodenica nikdy neslúžila. Na druhej časti pozemku, ktorá sa tiež záhadným spôsobom stala neuniverzitná sa teraz nad zátokou v tesnej blízkosti nášho šlepu a v chránenej oblasti Európskeho významu týčia dve nové bytovky.

Uvedomujem si, že tu atmosféra nostalgie a svetabôľu nemá miesto. Určite však jedno, že keď nám bez náhrady zlikvidujú lodenice, v ktorej máme 90 funkčných a pravidelne používaných lodí (pre školu i klub), tak ma budete preklínať nielen vy ale aj budúce vodácke generácie.

Ja prakticky celý život trávim so študentami-vodákmi, pretekármi a deťmi na vode a vo voľnej prírode. Žiaľ v tejto dnešnej ekonomicko-finančnej a obchodnej stratégii a tlačnici sa nevyznám. Verím však, že keď dáme hlavy dohromady, niečo vymyslíme, aby sme mali nielen dobrú partiu, ale aj k nej patričnú nehnuteľnosť. **Navrhujem, aby sa Rada starších stretla po plávaní na Lafku v utorok 12.2 2008 (asi o 19.45 hod.)** Zatiaľ intenzívne premýšľajte. Aj ja budem.

Ďakujem za pozornosť.

S pozdravom a vode zdar

Vojto Potočný